

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Agnieszka Piotrowska

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa M. S., Z. S. i J. S.
przeciwko Skarbowi Państwa-Prezydentowi Miasta C. i M. Sp. z o.o. z siedzibą w K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 25 lipca 2019 r.,
zażalenia powodów na wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 8 lutego 2019 r., sygn. akt III Ca (...),

**oddala zażalenie; pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania zażaleniowego sądowi, który wyda orzeczenie
kończące postępowanie w sprawie**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 czerwca 2019 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie z powództwa M. S., Z. S. i J. S. przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta C., M. sp. z o.o. z siedzibą w K. o zapłatę uchylił wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 27 stycznia 2015 r. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Rozstrzygnięcie to powodowie zaskarżyli w całości zażaleniem złożonym na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c., zarzucając naruszenie art. 386 § 3 k.p.c. poprzez

jego błędne zastosowanie wobec niespełnienia przesłanek uzasadniających wydanie wyroku kasatoryjnego.

Sąd Najwyższy zważył:

Zgodnie z art. 394¹ § 1¹ k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Zażalenie to jest szczególnym rodzajem środka zaskarżenia, a kognicja Sądu Najwyższego w postępowaniu zażaleniowym nie może wkraczać w merytoryczne kompetencje sądu drugiej instancji rozpoznającego apelację. Sąd Najwyższy bada jedynie przesłanki określone art. 386 § 4 k.p.c, t.j. czy sąd drugiej instancji prawidłowo zakwalifikował określoną sytuację procesową jako odpowiadającą przyjętej podstawie orzeczenia kasatoryjnego i odpowiednio oddał zażalenie, albo uchył zaskarżony wyrok przekazując tym samym sprawę do ponownego rozpoznania (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2014 r., IV CZ 54/14 oraz z dnia 26 września 2014 r., IV CZ 49/14 - nie publ.). Judykatura zgodnie przyjmuje, że nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. oznacza brak rozstrzygnięcia co do przedmiotu sprawy, wyznaczonego treścią i materialno-prawną podstawą żądania powoda, materialno-prawnymi, bądź będącymi ich następstwem, procesowymi zarzutami pozwanego. Dochodzi do niego wtedy, gdy sąd zaniechał ich zbadania bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka jurysdykcyjna lub procesowa unicestwiająca roszczenie, m.in. bezpodstawnie odmówił dalszego prowadzenia sprawy przyjmując brak legitymacji procesowej stron, skuteczność twierdzenia lub zarzutu wygaśnięcia bądź umorzenia zobowiązania, upływ terminów zawitych, przedwczesność powództwa bądź nie rozpoznał żądań w aspekcie wszystkich twierdzeń powoda lub zarzutów pozwanego przyjmując, że nie zostały one zgłoszone lub zostały zgłoszone, ale są objęte prekluzją procesową. Przesłanka wymogu "przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości" jest spełniona, gdy do przeprowadzenia dowodów w ogóle nie doszło, a nie gdy zachodzi konieczność ich uzupełnienia, nawet w istotnej lub znacznej części.

Zażalenie pozbawione jest uzasadnionych podstaw. Podstawą oddalenia powództwa przez Sąd pierwszej instancji było podzielenie zarzutu przedawnienia

roszczenia w oparciu o art. 442¹ § 1 k.c. Tymczasem z dodatkowych ustaleń, poczynionych w postępowaniu apelacyjnym wynika, że po wydaniu tego orzeczenia zapadło orzeczenie Sądu Okręgowego w K. w sprawie karnej uznające winę i skazujące R. Z. - członka zarządu pozwanej spółki oraz M. K. - b. Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego, zatem funkcjonariusza publicznego za dopuszczenie się określonych działań i zaniechań skutkujących śmiercią m.in. M.S. Rozstrzygnięcie to skutkuje nie tylko potrzebą oceny zarzutu przedawnienia w oparciu o inną podstawę, tj. art. 442¹ § 2 k.c., ale jak wskazał Sąd drugiej instancji również uzupełnienia postępowania w aspekcie oceny zasadności i wysokości zgłoszonego żądania. Jak wyjaśniono wyżej, kognicja Sądu Najwyższego nie obejmuje kontroli materialno-prawnej podstawy orzeczenia, która może być przeprowadzona wyłącznie przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej. Wyklucza to ocenę zasadności zarzutu zażalenia polemizującego z potrzebą kontynuowania postępowania i wskazującego, że zebrany dotąd materiał dowodowy wystarcza do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 i k.p.c. oddalił zażalenie, pozostawiając, zgodnie z art. 108 § 2 w zw. z art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c., rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego sądowi, który wyda orzeczenie kończące postępowanie w sprawie.